

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/352/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7515210225
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7515210225.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudcov JUDr. Ladislava Duditša a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu Orange Slovensko, a.s., so sídlom v Bratislave, Metodova 8, zastúpeného Bobák, Bollová a spol., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dr. Vladimíra Clementisa 10 proti žalovanej V. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom v B., D. XXX/X, zastúpenej JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou advokátskej kancelárie, so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, o návrhu žalovanej na obnovu konania, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Košice-okolie č.k. 14C/623/2015-58 zo dňa 1.3.2016 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

N e p r i z n á v a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením návrh žalovanej na obnovu konania zamietol. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

2. Uznesenie odôvodnil tým, že žalobkyňa obnovy konania (v ďalšom texte označovaná ako žalovaná) podaním doručeným súdu dňa 29.5.2015 žiadala, aby súd pripustil obnovu konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 13Ro/788/2009, ktoré sa skončilo právoplatným platobným rozkazom zo dňa 25.9.2009 a to z dôvodu podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. Prípustnosť obnovy konania odôvodnila žalovaná poukazom na rozpor napadnutého platobného rozkazu s rozhodnutiami Súdneho dvora európskych spoločenstiev, a to s rozsudkom zo dňa 14.6.2012 č. C-618/10 (Banco Español de Crédito SA), rozsudkom C-240/98 - C-244/98 (Oceano Cruppo Editorial a rozsudkom C-473/2000 (Cofidis SA), ktorými vo svojej podstate bola konštatovaná povinnosť vnútroštátnych súdov z úradnej povinnosti (i v skrátenom konaní) preskúmať podmienky v spotrebiteľských zmluvách a pri rozhodovaní z neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách nevychádzať. Včasnosť podania návrhu na obnovu konania žalovaná v návrhu odôvodnila skutočnosťou, že o dôvodoch obnovy konania sa dozvedela v čase udelenia plnomocenstva advokátke na zastupovanie v konaní, o čom predložila súdu rozhodnutie Centra právnej pomoci zo dňa 29.4.2015. Poukázala na existenciu iných rozhodnutí vnútroštátnych súdov (rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Cob 2/2013, uznesenie Okresného súdu Trebišov sp.zn. 13C/115/2013, rozsudok OS Trebišov sp.zn. 12C/12/2014), v ktorých bola povolená obnova konania a následne potvrdená druhostupňovým súdom a následne vyhlásený rozsudok po obnove konania.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle § 228 ods. 1 písm. e/ a ods. 3, § 230 ods. 1, 2, § 234 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dôvod obnovy konania žalovanej nie je daný.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dôvodom prípustnosti obnovy konania podľa ust. § 228 O.s.p., nie je len vecná nesprávnosť rozhodnutia (por. uzn. NS SR sp.zn. 4Cdo 83/99, uverejnený v periodiku ZSP 15/2000) z čoho je možné ďalej vyvodiť, že ani v prípade, ak by obnovou napadnuté rozhodnutie spočívalo na odlišnom spôsobe posúdenia právnych otázok oproti iným, v tom čase už existujúcim, rozhodnutiam všeobecných súdov v obdobných veciach samo o sebe to dôvod prípustnosti obnovy konania nezakladá. Rovnako ani iný spôsob posúdenia totožnej právnej otázky neskorším rozhodnutím všeobecného súdu vydaným v inej veci nečiní z takéhoto rozhodnutia dôvod zakladajúci prípustnosť obnovy konania v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia. Existencia rozhodnutia bez ohľadu na to, či bolo vydané pred obnovou napadnutým rozhodnutím alebo neskôr, zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len v prípade, ak takýmto rozhodnutím príslušného orgánu bol súd pri rozhodovaní viazaný alebo v prípade, ak takýmto rozhodnutím príslušného orgánu neskôr došlo k odchýlnemu vyriešeniu otázky predbežného charakteru. Existenciou takýchto rozhodnutí však v danom prípade žalovaná svoj návrh na obnovu konania neodôvodnila. V rozhodnutiach uvádzaných žalovanou, vydaných inými vnútroštátnymi súdmi sa totiž neriešila otázka, ktorá bola (odlišne vyriešená) alebo mala byť podkladom pre napadnuté rozhodnutie, a preto spôsob právneho posúdenia primeranosti dojednania o zmluvnej pokute v týchto iných právnych veciach predstavuje len vyjadrený právny názor súdov v individuálnych veciach, ktorý pre súdy v iných konaniach i keď v obdobných veciach nie je záväzný. Nepochybným prejavom toho je i v súčasnosti prevládajúca názorová pluralita súdov pri posudzovaní prijateľnosti dojednania o zmluvnej pokute v zmluvách o pripojení uzatváraných žalobcom s inými osobami v hmotno-právnom postavení spotrebiteľa tiež v čase, kedy rovnaké zmluvy boli uzatvorené medzi účastníkmi. Vo svojich úvahách, vedúcich k záveru o nenaplnení dôvodu procesnej prípustnosti obnovy konania súd vychádzal z toho, že rozhodnutie Súdneho dvora európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Žalovanou uvedené rozhodnutia Súdneho dvora európskych spoločenstiev sa však ani netýkali sporovej veci účastníkov a vo svojom obsahu sa ani len marginálne nezaoberali otázkou prijateľnosti zmluvných pokút dojednaných žalobcom so spotrebiteľmi. Ani iné takéto rozhodnutie Súdneho dvora európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev, ktoré by bolo v rozpore s obnovou napadnutým platobným rozkazom, súdu nie je známe. Riadiac sa týmito úvahami okresný súd návrh na obnovu konania žalovanej zamietol.

5. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., ako aj podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov konania nepriznal zohľadňujúc majetkové a finančné pomery žalovanej, ktorej jediným príjmom je dávka v hmotnej núdzi vo výške 170,00 eur a zároveň žalovaná je zo zákona oslobodená od súdnych poplatkov.

6. Proti rozsudku podala včas odvolanie žalovaná. Uplatnila odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. g/ a f/ O.s.p. V dôvodoch odvolania poukázala žalovaná na to, že Súdny dvor viackrát judikoval, napr. aj vo veci POHOTOVOSTĚ/G. C-76/10, že záväzok štátu, postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice Rady 93/13 EHS, treba považovať za kogentné ustanovenie. V spomínanom rozhodnutí C-76/10 povyšuje súdny dvor túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku (č.l. 50) a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať. Ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody, aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Žalovaná nespochybňuje princíp právnej istoty, ktorý vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu. Sú však z celospoločenského hľadiska dôvody, pre ktoré je výnimočne dôležité upustiť od tejto zásady a to z podstatných dôvodov. (Pre porovnanie § 64 rozsudku ESĽP ZEHENTNER/Rakúsko). Návrhom na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady res iudicata. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov. Žalovaná sa až z podnetu Centra právnej pomoci dozvedela o tom, že v zmluve sa nachádzajú neprijateľné podmienky. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľné zmluvné podmienky v jej zmluve, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť nemohla v čase vydania rozhodnutí nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatúry súdneho dvora mal ex offio zakročiť, tak neučinil (por. OCEANO GRUPO Editoriale, MOSTAZA CLARO).

7. Ak by sa súd zaoberal pri vydávaní platobného rozkazu všetkými zmluvnými podmienkami, tento návrh by sa nepodával. Aj zákonodarca novelou Občianskeho súdneho poriadku č. 384/2008 Z.z. reaguje na nezanedbateľný problém a súdom sa zakázalo vydávať platobné rozkazy, ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Na povolenie obnovy konania by mali postačovať tvrdenia o existencii neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a po povolení obnovy konania už vo veci samej, na základe dokazovania, by mal súd vyhodnotiť jednotlivé zmluvné podmienky so zreteľom na všetky relevantné okolnosti podľa čl. 4 ods. 1 Smernice 93/13. Obnovou napádaný platobný rozkaz je z vyššie uvedených dôvodov v rozpore s judikatúrou súdneho dvora. Poukázala na rozsudky súdneho dvora vo veci OCEANO GRUPO Editoriale, MOSTAZA CLARO, rozsudok vo veci C-618/10 Banco Español de Crédito SA c/a Joaquín Calderón Camino, rozsudok Súdneho dvora ES vo veci 14/83 zo dňa 10.4.1984 Sabine von Colson a Elisabeth Kamann proti Land Nordrhein-Westfalen a vo veci 79/83 zo dňa 10.4.1984 Doroty Harz proti Deutsche Tradax GmbH bod 26.

8. To, že žalovaná nepodala odpor proti platobnému rozkazu, je klasickým príkladom konania spotrebiteľa, keď priemerný spotrebiteľ nedokáže posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky, ani nekalé obchodné praktiky v zmluvách, ktoré sú právnym základom uplatňovaného nároku a nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu (porovnaj bod 61 rozsudku Súdneho dvora EÚ C-429/05). Nečinnosť spotrebiteľa nemôže byť v takom prípade považovaná za konkludentný súhlas, ale je prejavom len rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý nevie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré napriek ich absolútnej neplatnosti, žalobca uplatňuje. Dala do pozornosti znenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.1.2013. Žalovaná v odvolaní ďalej namietala (údajnú) argumentáciu okresného súdu, že žalovaná nepreukázala zachovanie subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Žalovaná rovnako nesúhlasila s tvrdením, že medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania musí existovať vecný a personálny súvis. Judikatúra Súdneho dvora stanovuje výnimky z uplatňovania prejudiciálneho konania zo strany súdov členských štátov, ktorými sú „doktrína acte éclairé“ a „doktrína acte claire“. Doktrína acte éclairé (akt objasnený) stanovuje, že ak nastane situácia podľa čl. 177 ods. 3 (dnes čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) je možné zbaviť súd členského štátu povinnosti, ktorú toto požaduje, a to v prípade, ak už existuje materiálne identická otázka, o ktorej Súdny dvor rozhodol. Identická otázka sa nemyslí otázka otázka úplne totožná. Rozumie sa ňou rovnaká právna otázka, ktorá nemusela vyplývať ani z rovnakého druhu konania než z prejudiciálneho. Doktrína acte éclairé je v rozpore s tvrdením žalobcu o potrebe personálneho súvisu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ s konaním, ktorého obnova sa navrhuje. Čo sa týka námietky absencie vecného súvisu rozhodnutí Súdneho dvora EÚ s konaním, ktorého obnova sa navrhuje, poukázala žalovaná na ustálenú judikatúru Súdneho dvora EÚ. Súdny dvor v rozsudku vo veci C-76/10 zo dňa 16.11.2010 (Pohotovosť s.r.o. proti L. G.) konštatoval, že „Je úlohou dotknutého vnútroštátneho súdu určiť, či sa má podmienka zmluvy o úvere, aká je vo veci samej upravujúca podľa zistení tohto súdu sankciu v neprímerane vysokej výške na ťarchu spotrebiteľa vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy považovať za nekalú v zmysle článkov 3 a 4 Smernice 93/13. V zmysle uvedených rozhodnutí, posúdenie a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách prináleží vnútroštátnemu súdu, a preto je nedôvodná námietka žalobcu, že neexistuje žiadne rozhodnutie Súdneho dvora, ktoré by konštatovalo, že zmluvná pokuta ním uplatňovaná je neprijateľnou zmluvnou podmienkou (vecný súvis). Žalobkyňa v dôvodoch odvolania akcentovala na to, že podstatný obsah oboch rozhodnutí SD EÚ, na ktoré poukazuje vo svojom návrhu na obnovu konania (Océano Grupo a Cofidis) bol zhrnutý v rozsudku SD EÚ č. C-168/05 (Mostaza Claro), z 26.10.2006 a citovala z neho body 25 až 29: Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. 1-4941, bod 25). Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27). Na základe týchto zásad Súdny dvor rozhodol, že možnosť súdu skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v čl. 6 smernice, teda zabráneniu tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou a na prispievanie k splneniu cieľa stanoveného v jej čl. 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 28, ako aj z

21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. 1 - 10875, bod 32). Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 26, ako aj Cofidis, už citovaný, bod 33). Ochrana, ktorú smernica priznáva spotrebiteľom, sa tak vzťahuje na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku, zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo preto, že je odradený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie (rozsudok Cofidis, už citovaný, bod 34).

9. Na podporu dôvodnosti návrhu na obnovenie konania poukázala na uznesenia Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 3Co/89/2014 z 2.7.2004, sp.zn. 21Co/141/2013 z 29.1.2014, sp.zn. 4Cob/2/2013 z 23.4.2013 a sp.zn. 20Co/15/2013 z 30.4.2013.

10. Do pozornosti dala, že v obdobných návrhoch ako je návrh žalovanej už mnohé okresné sudy rozhodli, že návrhu na povolenie obnovy konania vyhovejú a zároveň v dôvodoch odvolania citovala rozhodnutia okresných súdov. Preto navrhla, aby odvolací súd uznesenie zrušil (správne zmenil) a vydal uznesenie, že odvolací súd povoľuje obnovu konania vedeného na Okresnom súde Košice-okolie pod sp.zn. 13Ro 788/2009, nariaďuje odklad vykonateľného platobného rozkazu Okresného súdu Košice-okolie sp.zn. 13Ro 788/2009 a zaviazuje žalobcu nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania.

11. Žalobca vo vyjadrení sa k odvolaniu žalovanej navrhol uznesenie ako vecne správne potvrdiť a zaviazat' žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi. V dôvodoch vyjadrenia poukázal na to, že v danom prípade nedošlo k naplneniu zákonného dôvodu na povolenie obnovy konania. V prílohe predložil uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 9Co/85/2015-104, ktorým odvolací súd v obdobnej právnej veci návrh na obnovu konania zamietol. Zároveň poukázal na princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 1, 2 CSP), podľa ktorého každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou.

12. Okresný súd doručil dňa 19.8.2016 vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovanej, ktorá sa k vyjadreniu k odvolaniu nevyjadřila.

13. Žalovaná podala odvolanie 30.5.2016, teda v čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016) a odvolací súd vec prejednal v čase účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. CSP, účinného od 1.7.2016.

14. Podľa ust. § 470 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 veta prvá tohto ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas, oprávnenou osobou, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, preskúmal napadnuté uznesenie aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

16. Podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, a podľa ods. 2 § 228 O.s.p. návrhom na obnovu konania môže účastník napadnúť i právoplatné rozhodnutie, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy podľa ods. 1 vzťahovať i na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval; to platí obdobne aj pre právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz.

17. S účinnosťou od 1.7.2016 podľa ust. § 397 písm. e/ CSP proti právoplatnému rozsudku a podľa § 398 CSP aj platobnému rozkazu, ktorý nadobudol právoplatnosť je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné. Z

citovaného ustanovenia C.s.p. účinného od 1.7.2016 vyplýva potreba personálneho súvisu rozhodnutia Súdneho dvora EÚ s konaním, ktorého obnova sa navrhuje.

18. Kým zákonodarca s účinnosťou od 1.7.2016 výslovne zakotvil, že medzi rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ alebo Komisie a právoplatným rozsudkom (v danom prípade právoplatným platobným rozkazom) ku ktorému vedúce konanie sa má obnoviť, sa vyžaduje osobné i vecné prepojenie vyjadrené slovami „ktoré je pre stranu záväznú“, znenie ust. § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. evokuje záver, že takéto vecné a personálne prepojenie možno chápať aj abstraktne, vzhľadom na princíp priority Európskeho (komunitárneho) práva, keďže každé rozhodnutie vnútroštátneho súdneho orgánu musí byť konformné s judikatúrou Súdneho dvora ES, resp. s rozhodovacou činnosťou iných orgánov ES.

19. Judikatúra Súdneho dvora stanovuje výnimky z uplatňovania prejudiciálneho konania zo strany súdov členských štátov, ktorými sú „doktrína acte éclairé“ a „doktrína acte claire“. Doktrína acte éclairé (akt objasnený) stanovuje, že ak nastane situácia podľa článku 177 ods. 3 (dnes článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, je možné zbaviť súd členského štátu povinnosti, ktorú táto požaduje, a to v prípade, ak už existuje materiálne identická otázka, o ktorej Súdny dvor rozhodol. Identická otázka sa nemyslí otázka úplne totožná. Rozumie sa ňou rovnaká právna otázka, ktorá nemusela vyplynúť ani z rovnakého druhu konania než z prejudiciálneho.

20. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi, pre ktoré okresný súd návrh žalovanej na obnovu konania zamietol, keďže žalovanou uvedené rozhodnutia Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, ani vo svojom obsahu sa nezaoberali otázkou prijateľnosti zmluvných podmienok dojednaných žalobcom so spotrebiteľmi. K právnomu záveru okresného súdu odvolací súd dodáva, že ani odvolaciemu súdu nie je známe rozhodnutia Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu európskych spoločenstiev, ktoré by bolo v rozpore s obnovou napadnutým platobným rozkazom.

21. Odvolací súd zároveň poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-234/04 zo dňa 16.3.2006 (Rozmarie Capférer/Schlang & Schick GmbH), podľa ktorého vo všeobecnosti nie je vnútroštátny súd povinný znova preskúmať a zrušiť právoplatné súdne rozhodnutie, aj keby sa ukázalo, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor ES pripomenul dôležitosť zásady res iudicata. Na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky. Toto rozhodnutie vydal Súdny dvor ES dávno potom, čo dňa 5.4.1993 nadobudla účinnosť Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

22. Pochybením okresného súdu je, že neskúmal, či žalovaná podala návrh na obnovu konania v zákonom stanovenej trojmesačnej subjektívnej lehote, teda prvoinštančné rozhodnutie postráda právne posúdenie včasnosti podaného návrhu na obnovu konania žalovanou, avšak vzhľadom k správnomu záveru o nenaplnení dôvodu procesnej prípustnosti obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. správne prvoinštančný súd návrh na obnovu konania žalovanej zamietol.

23. Odvolací súd preto v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP uznesenie súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správne potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 398 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 257 CSP. Úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom zhodne s prvoinštančným súdom v majetkových a finančných pomeroch žalovanej, ktorej jediným príjmom je dávka v hmotnej núdzi vo výške 170,00 eur.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).